

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **T.C.A. - v.o.s. Technik Control Assistance**, se sídlem Dobšická 2295/2, Znojmo, zastoupený Mgr. Stanislavem Bodlákem, advokátem se sídlem Petrov nad Desnou 270, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2019, č. j. 9 A 159/2018 – 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dle § 82 a násl. s. ř. s. domáhal ochrany proti tvrzenému nezákonnému zásahu žalovaného, který měl spočívat v tom, že žalovaný žalobci na základě jeho žádosti ze dne 9. 5. 2018 nezřídil přístup do informačního systému stanic technické kontroly (dále jen „CIS“). Žalobce navrhl, aby městský soud určil, že postup žalovaného spočívající v nezřízení přístupu do CIS je nezákonný, dále, aby žalovanému zakázal pokračovat v tomto nezákonném zásahu a aby mu uložil do 3 pracovních dnů od právní moci rozsudku zřídit žalobci přístup do CIS.

[2] Městský soud žalobu shora uvedeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění rozsudku městský soud především konstatoval, že je mu z jeho rozhodovací činnosti známo, že mezi týmiž účastníky bylo u téhož soudu pod sp. zn. 10 A 206/2017

vedeno související řízení, v němž se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v nerozhodnutí o odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 17. 6. 2011, č. j. JMK 86642/2011. S odkazem na spisovou dokumentaci a svůj rozsudek ze dne 12. 11. 2019, č. j. 10 A 206/2017 – 57, městský soud konstatoval, že žalobce podal dne 10. 6. 2011 u krajského úřadu žádost o změnu provozovatele stanice technické kontroly (dále jen „STK“) evidenční číslo 37.17 v provozovně Znojmo, Dobšická 2. Tuto žádost za žalobce podepsal B. B., přičemž její součástí bylo rovněž prohlášení žalobce, že *„[s]polečnost T.C.A. – v.o.s. Technik Control Assistance, IČ: 25300342 si je plně vědoma důsledků podané žádosti o změnu provozovatele, již nebude uplatňovat žádné nároky směřující k jakémukoliv provozování stanice technické kontroly na základě výše uvedeného oprávnění a osvědčení“*. Na základě dané žádosti správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 17. 6. 2011, č. j. JMK 86642/2011, udělil oprávnění k provozování STK podle § 54 odst. 4 a § 56 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., v relevantním znění (dále jen „zákon č. 56/2001 Sb.“), společnosti Smetana a Smetana s.r.o. Současně také ve výrokové části rozhodnutí v rámci vymezení podmínek pro zahájení provozování STK ve smyslu § 56 odst. 1 písm. f) zákona č. 56/2001 Sb. uvedl, že dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí pozbývá platnost původní oprávnění k provozování STK udělené žalobci rozhodnutím Okresního úřadu Znojmo, referátu dopravy, ze dne 15. 7. 1996, č. j. dopr 623/96-Pa. Dne 21. 4. 2017 uplatnil žalobce u krajského úřadu podání označené jako odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 17. 6. 2011, č. j. JMK 86642/2011, v němž uvedl, že mu bylo dané rozhodnutí doručeno až dne 6. 4. 2017 v rámci nahlížení do správního spisu. Krajský úřad uvedené podání i s jeho doplněním postoupil žalovanému jako nadřízenému správnímu orgánu. Žalovaný žalobci přípisem sdělil, že dané podání není odvolání a že o doručení zmiňovaného rozhodnutí není pochyb, přičemž v dané věci již uplynula rovněž lhůta pro zahájení přezkumného řízení, které tedy nelze provést. Žalobce následně dne 30. 6. 2017 požádal žalovaného o zpřístupnění CIS pro stanici ev. č. 37.17, přičemž k žádosti připojil zmiňované rozhodnutí Okresního úřadu Znojmo, referátu dopravy, ze dne 15. 7. 1996, č. j. dopr 623/96-Pa. Žalovaný žalobci přípisem sdělil, že mu nelze přístup do CIS zřídit, neboť jím předložené rozhodnutí o udělení oprávnění k provádění technických prohlídek pozbylo platnosti na základě výše uvedeného rozhodnutí krajského úřadu ze dne 17. 6. 2011, č. j. JMK 86642/2011, kterým bylo vyhověno žádosti žalobce o změnu provozovatele. Dne 9. 5. 2018 podal žalobce novou žádost, ve které opětovně požadoval zpřístupnění CIS pro uvedenou STK. Žalovaný žalobci přípisem ze dne 11. 5. 2018, č. j. 67/2017-150-STK3/9, opět sdělil, že mu nelze zřídit přístup do CIS, neboť není provozovatelem dané STK.

[3] Městský soud s ohledem na výše uvedené konstatoval, že v posuzované věci je klíčové zodpovězení otázky, zda je žalobce provozovatelem stanice technické kontroly ev. č. 37.17. Již v době vydání rozhodnutí krajského úřadu ze dne 17. 6. 2011, č. j. JMK 86642/2011, bylo možné oprávnění k provozování STK udělit toliko na základě žádosti o takové oprávnění. Žalobce byl v době podání žádosti o změnu provozovatele jedinou osobou oprávněnou provozovat danou STK. Žádost o změnu oprávnění spočívající ve změně provozovatele stanice z materiálního hlediska znamená kombinaci projevu vůle stávajícího provozovatele pozbýt oprávnění a projevu vůle nového provozovatele nabýt oprávnění k provozu totožné stanice. Uvedené rozhodnutí těmito projevy vůle odpovídá.

pokračování

Soud dále uvedl, že v již zmiňovaném rozsudku městského soudu ze dne 12. 11. 2019, č. j. 10 A 206/2017 – 57, byla vyřešena rovněž otázka včasnosti podání žalobce označeného jako odvolání proti rozhodnutí krajského úřadu ze dne 17. 6. 2011, č. j. JMK 86642/2011. Žalobce věrohodně nezpochybnil ze správního spisu patrnou skutečnost, že mu rozhodnutí bylo předáno prostřednictvím jeho jednatele (přesněji řečeno prostřednictvím jednatele jeho společníka, společnosti TEZO - recy, s.r.o. – pozn. NSS) nejpozději dne 28. 6. 2011, odvolání podané až dne 21. 4. 2017 tedy zjevně bylo opožděné. S ohledem na uvedené dospěl městský soud k závěru, že žalobce není provozovatelem STK ev. č. 37.17, neboť oprávnění k provozování této STK bylo na základě žádosti žalobce rozhodnutím krajského úřadu ze dne 17. 6. 2011, č. j. JMK 86642/2011, uděleno novému provozovateli. Žalovaný tedy postupuje v souladu se zákonem (§ 48a odst. 5 zákona č. 56/2001 Sb.), pokud žalobci sdělil, že mu nelze zřídit přístup do CIS, neboť není provozovatelem STK.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (stěžovatel) napadá rozsudek městského soudu z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[5] Stěžovatel trvá na tom, že je držitelem oprávnění k provozu STK ev. č. 37.17, které mu bylo uděleno rozhodnutím Okresního úřadu Znojmo ze dne 15. 7. 1996, č. j. dopr. 623/96-Pa, a které mu nikdy nebylo odňato. Názor městského soudu, podle něhož se provozovatelem dané STK stala na základě rozhodnutí krajského úřadu ze dne 17. 6. 2011, č. j. JMK 86642/2011, společnost Smetana a Smetana s.r.o., považuje stěžovatel za nesprávný. Tato společnost o udělení daného oprávnění nikdy nepožádala, oprávnění jí tedy nemohlo být uděleno. Žádost stěžovatele o změnu provozovatele STK podaná dne 10. 6. 2011 byla nepřípustná, dané řízení tedy vůbec nemělo být zahájeno. Stěžovatel především zdůraznil, že zákon „v rozhodném období“ neupravoval možnost změny provozovatele STK, nýbrž pouze udělení oprávnění k provozu STK a vydání osvědčení k jeho provozu. Dané oprávnění navíc mohlo být odňato pouze z důvodů uvedených v § 59 zákona č. 56/2001 Sb., tedy jestliže při provádění technických prohlídek byly závažným způsobem porušovány povinnosti stanovené tímto zákonem, jestliže Ministerstvo dopravy v rámci výkonu odborného dozoru nařídilo zastavení provádění technických prohlídek nebo jestliže uplynula doba, na niž bylo vydáno osvědčení k zahájení provozování STK, a provozovatel do uplynutí této doby nezískal nové osvědčení. Krajský úřad dle stěžovatele nebyl vůbec věcně příslušný k rozhodnutí o dané žádosti. Vzhledem k tomu, že krajský úřad bez opory v zákoně udělil na základě nepřípustné žádosti stěžovatele o změnu provozovatele STK oprávnění k provozu dané STK společnosti Smetana a Smetana s.r.o., přičemž stěžovateli dané oprávnění současně odňal, aniž by k tomu byly splněny zákonné důvody, je toto rozhodnutí dle stěžovatele nicotné.

[6] Dále stěžovatel uvádí, že rozhodnutí krajského úřadu ze dne 17. 6. 2011, č. j. JMK 86642/2011, dosud nenabylo právní moci, neboť mu bylo doručeno až dne 6. 4. 2017, přičemž proti němu stěžovatel dne 21. 4. 2017 podal odvolání, o němž žalovaný dosud nerozhodl; tento nezákonný postup žalovaného je předmětem soudního řízení vedeného Městským soudem v Praze pod sp. zn. 10 A 206/2017. Dle stěžovatele nelze ze skutečnosti,

že je v daném rozhodnutí otištěno jeho razítko s paraťou neznámé osoby a bez data převzetí rozhodnutí, dovozovat, že mu bylo rozhodnutí řádně doručeno, lhůta pro podání odvolání tedy počala stěžovateli běžet až dne 6. 4. 2017, kdy se s daným rozhodnutím seznámil při nahlížení do správního spisu.

[7] Stěžovatel dále zopakoval, že mu rozhodnutím ze dne 17. 6. 2011, č. j. JMK 86642/2011, nebylo oprávnění provozovat STK odňato, neboť dané rozhodnutí takový výrok neobsahuje a dle relevantní právní úpravy ani obsahovat nemohlo. Rozhodnutí pouze konstatuje, že udělením oprávnění společnosti Smetana a Smetana s.r.o. a dnem nabytí právní moci daného rozhodnutí pozbývá původní oprávnění udělené stěžovateli platnost. Dle stěžovatele byl tedy uvedeným rozhodnutím navozen stav, kdy dané oprávnění svědčilo současně dvěma různým subjektům, což je situace zákonem nepředvídaná, i z tohoto důvodu považuje tedy stěžovatel dané rozhodnutí za nicotné, neboť jeho vydání bránila překážka *res iudicata*. Stěžovatel má tedy za to, že je i nadále oprávněn provozovat danou STK a postup žalovaného, který mu odmítá zpřístupnit CIS, je tedy nezákonný.

[8] Odkaz městského soudu na právní a skutkové závěry rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 11. 2019, č. j. 10 A 206/2017 – 57, nepovažuje stěžovatel za příléhavé a správné, neboť dané rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2020, č. j. 1 As 449/2019 – 32, a věc byla vrácena městskému soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel rovněž z výše uvedených důvodů nesouhlasí se závěrem městského soudu, podle něhož krajský úřad postupoval v řízení, v němž vydal rozhodnutí ze dne 17. 6. 2011, č. j. JMK 86642/2011, v souladu se správním řádem a se zákonem č. 56/2001 Sb.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel uplatňuje obdobnou argumentaci ve všech stupních řízení, přičemž se jedná pouze o jeho subjektivní názor. Žalovaný se ztotožnil se závěry napadeného rozsudku městského soudu. Žalovaný znovu obsáhle popsal historii sporů týkajících se dané provozovny STK a zejména uvedl, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 11. 2019, č. j. 10 A 206/2017 – 57, sice byl Nejvyšším správním soudem zrušen, žalovaný však již o daném odvolání stěžovatele vydal rozhodnutí ze dne 29. 5. 2020, č. j. 57/2017- 150-STK3/23, kterým toto odvolání zamítl jako opožděné. K argumentaci týkající se doručení rozhodnutí krajského úřadu ze dne 17. 6. 2011, č. j. JMK 86642/2011, žalovaný uvedl, že se tvrzení stěžovatele jeví jako nemožné, neboť stěžovatel na obsah tohoto rozhodnutí odkazoval v jiných řízeních týkajících se dané STK. Při pohledu na zmiňované rozhodnutí krajského úřadu je navíc patrné, že jej převzala stejná osoba, která podala danou žádost, tedy B. B., který byl až do 20. 5. 2015 dle údajů v obchodním rejstříku oprávněn jednat za stěžovatele. Žalovaný dále uvedl, že krajský úřad v souladu s relevantní právní úpravou rozhodl v dané věci na základě řádně podané žádosti; stěžovatel požádal dne 10. 6. 2011 o „*změnu provozovatele STK 37.17*“, současně s tímto přípisem byla doručena i žádost „*žadatele*“ o udělení oprávnění k provozování dané STK, je tedy zřejmé, že stěžovatel již STK nechtěl provozovat. Zákon nevylučuje možnost vyhovění žádosti provozovatele, který již provoz STK „odmítá“ vykonávat. V důsledku uvolnění kapacit původním provozovatelem dané STK (stěžovatelem) tedy bylo možné rozhodnout o udělení oprávnění jinému provozovateli. Žalovaný uzavřel, že nebylo možné vyhovět žádosti stěžovatele o zpřístupnění CIS pro STK ev. č. 37.17, neboť stěžovatel nebyl jejím provozovatelem.

pokračování

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[11] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] V posuzovaném případě se stěžovatel u městského soudu domáhal ochrany před nezákonným zásahem, který měl spočívat v tom, že mu žalovaný v souvislosti s provozováním STK ev. č. 37.17 nezpřístupnil CIS. Žalovaný přitom vyšel z toho, že stěžovatel již není provozovatelem dané STK, neboť jeho oprávnění zaniklo v důsledku rozhodnutí krajského úřadu ze dne 17. 6. 2011, č. j. JMK 86642/2011, jímž bylo oprávnění k provozu dané STK uděleno společnosti Smetana a Smetana s.r.o. Z argumentace stěžovatele, kterou Nejvyšší správní soud shrnul výše, je patrné, že pro posouzení dané věci je rozhodující především zodpovědět otázku, zda stěžovatel byl v době rozhodování městského soudu (§ 81 odst. 1 s. ř. s.) provozovatelem STK, či nikoliv (§ 48a odst. 5 zákona č. 56/2001 Sb.). Stěžovatel přitom namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku a rovněž nesprávnost závěru městského soudu, podle něhož stěžovateli nesvědčilo oprávnění provozovat danou STK. Dále stěžovatel uplatnil obsáhlou argumentaci, podle níž je rozhodnutí ze dne 17. 6. 2011, č. j. JMK 86642/2011, z něhož vyšel žalovaný i městský soud, nicotné.

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval stěžovatelem uplatněnou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť pouze v případě, že je rozhodnutí přezkoumatelné, lze zabývat jeho zákonností, resp. věcnou správností.

[14] K požadavkům na přezkoumatelnost soudních rozhodnutí se Nejvyšší správní soud vyjádřil ve své judikatuře již mnohokrát. Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí být z jeho odůvodnění zřejmé, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný a jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Povinností soudu je řádně se vypořádat s žalobní argumentací (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 – 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 – 76, či ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 – 45; všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 – 74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se soud podstatou námitky či argumentu žalobce řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje jeho

argumentaci za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené argumentace a případně se dopustí dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li soud na stěžejní námitku či argument žalobce zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 – 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 – 64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že soudy nemají povinnost vypořádat se s každým dílčím argumentem, pokud proti tvrzení žalobce postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní argumentace jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 – 43)

[15] Nejvyšší správní soud vady nepřezkoumatelnosti v napadeném rozsudku neshledal. Městský soud správně identifikoval podstatu posuzované věci a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč má za to, že stěžovateli nesvědčilo oprávnění provozovat danou STK, když zejména s odkazem na závěry svého rozsudku ze dne 10. 11. 2019, č. j. 10 A 206/2017 – 57, konstatoval, že oprávnění k provozování dané STK bylo rozhodnutím krajského úřadu ze dne 17. 6. 2011, č. j. JMK 86642/2011, na základě žádosti stěžovatele uděleno novému provozovateli, společnosti Smetana a Smetana s.r.o., přičemž stěžovatel dané oprávnění pozbyl. Rovněž žalobní argumentaci, podle níž dané rozhodnutí nebylo pravomocné, městský soud vypořádal s odkazem na již zmiňovaný rozsudek městského soudu ze dne 12. 11. 2019, č. j. 10 A 206/2017 – 57. Vzhledem k tomu, že stěžovatel žalobu založil v podstatě pouze na tvrzení, že mu oprávnění k provozování STK, udělené rozhodnutím Okresního úřadu Znojmo dne 15. 7. 1996 pod č. j. dopr. 623/96-Pa, nikdy nebylo odňato, neboť pro takový postup nebyly dány důvody, a že rozhodnutí krajského úřadu ze dne 17. 6. 2011, č. j. JMK 86642/2011, nenabýlo ke dni podání žaloby právní moci, nelze než uzavřít, že se městský soud se žalobní argumentací (která je podstatně skromnější, než jak ji stěžovatel následně rozhojnil v kasační stížnosti) řádně vypořádal. Je sice pravdou, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2019, č. j. 10 A 206/2017 – 57, byl následně zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2020, č. j. 1 As 449/2019 – 32, ten se však k daným závěrům městského soudu nevyjádřil, neboť měl za to, že městskému soudu v dané věci nepříslušelo tyto otázky posuzovat, což však o přezkoumatelnosti a věcné správnosti daných závěrů nic neříká. Navíc ke zrušení daného rozsudku městského soudu došlo až pod vydání rozsudku nyní posuzovaného. Skutečnost, že městský soud vyšel z těchto dříve přijatých závěrů, tedy nezpůsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozsudku. Pro úplnost lze dodat, že přímo nicotností rozhodnutí krajského úřadu ze dne 17. 6. 2011, č. j. JMK 86642/2011, stěžovatel v žalobě vůbec neargumentoval, městskému soudu tedy nelze vyčítat, pokud se touto otázkou v odůvodnění napadeného rozsudku výslovně nezabýval.

[16] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal napadený rozsudek přezkoumatelným, přikročil k jeho přezkumu v intencích dalších uplatněných kasačních

pokračování

námitek. Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval argumentací stěžovatele, podle níž je rozhodnutí krajského úřadu ze dne 17. 6. 2011, č. j. JMK 86642/2011, nicotné, a tedy mu stále svědčí oprávnění k provozování STK založené rozhodnutím Okresního úřadu Znojmo ze dne 15. 7. 1996, č. j. dopr. 623/96-Pa. Byť v této věci by nebyl Nejvyšší správní soud oprávněn ani v případě, že by shledal argumentaci stěžovatele důvodnou, vyslovit ve výroku svého rozsudku ve smyslu § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. nicotnost rozhodnutí krajského úřadu (to by bylo možné jen v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu, jímž by byla zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí, resp. proti rozhodnutí žalovaného o včasném a přípustném odvolání proti danému rozhodnutí krajského úřadu), musí posoudit danou otázku nicotnosti jako otázku předběžnou ve vztahu k otázce zániku oprávnění stěžovatele provozovat danou STK. I když, jak již bylo konstatováno, stěžovatel neuplatnil tuto argumentaci přímo v žalobě, i v nynějším řízení by musel Nejvyšší správní soud přihlížet k nicotnosti správního rozhodnutí, závisí-li na něm posouzení věci, z úřední povinnosti.

[17] Dle § 77 odst. 1 správního řádu, ve znění účinném od 1. 7. 2017, je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.

[18] K otázce nicotnosti správních rozhodnutí se Nejvyšší správní soud vyjádřil v řadě svých rozhodnutí, např. v hojně citovaném rozsudku ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006 – 74, publ. pod č. 1629/2008 Sb. NSS, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu konstatoval:

„Nicotnost (někdy též označována jako nulita, paakt, absolutní zmatečnost, pseudorozhodnutí, non negotium, zdánlivý akt, pa-akt, právní nullum, neexistence, naprostá (absolutní) neplatnost, či dokonce procesní potrat) představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou však vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými. Rozhodnutí, které jimi trpí je rozhodnutím nicotným. Nicotné rozhodnutí však není ‚běžným‘ rozhodnutím nezákonným, nýbrž ‚rozhodnutím‘, které pro jeho vady vůbec nelze za veřejněmocenské rozhodnutí správního orgánu považovat, a které není s to vyvolat veřejnoprávní účinky. Zatímco v případě ‚běžných‘ vad správních rozhodnutí se na tato, s ohledem na uplatnění zásady presumpce platnosti a správnosti správních aktů, hledí jako na rozhodnutí existující a způsobilá vyvolávat příslušné právní důsledky a působit tak na sféru práv a povinností jejich adresátů, v případě nicotných správních rozhodnutí se ani tato zásada neuplatní. Z povahy vad způsobujících nicotnost pak plynou i příslušné právní následky. S nejtěžšími vadami jsou tak nutně spojeny i ty nejtěžší následky. Proto není nikdo povinen nicotné správní rozhodnutí respektovat a řídit se jím. Hledí se na něj, jako by vůbec neexistovalo, protože tedy jde o nezhojitelné právní nic. Nicotnost nelze zhojit ani uplynutím času. Definičně lze za nicotný správní akt považovat akt, který vykazuje tak závažné vady, že vůbec není schopen vyvolat žádné právní účinky. Logicky jde o právní nullum a platí zásada ‚quod nullum est, nullum produsit effectum‘ (srov. Máša, M. K otázce tzv. nicotných správních aktů. Správní právo, 1972, č. 3, s. 139). [...]

Na tyto teoretické závěry, v důsledku dlouhodobé absence výslovně pozitivněprávní úpravy nicotnosti, nejprve navázala správní judikatura, zejména Vrchního soudu v Praze (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 3. 1995, sp. zn. 6 A 28/94, kde se uvádí, že právní úprava ... nevypočítává důvody nicotnosti aktu a ponechává právní teorii a soudní praxi, aby samy vymezily okruh případů, kdy vady aktu dosahují takové míry, že již o aktu vůbec nelze hovořit. Judikatura Vrchního soudu v Praze považuje za důvody nicotnosti aktu např. těžké vady působnosti a příslušnosti, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost nebo nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním slova smyslu vůbec neexistuje apod. Stejný význam pak má i nedostatek podkladu k vydání aktu, např. uložení povinnosti podle již zrušeného právního předpisu.) a posléze i Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 96, publikovaný pod č. 793/2006 Sb. NSS, podle jehož právních závěrů nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepříslušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. K nicotnosti soud přihlíží z úřední povinnosti).

Jak plyne z výše uvedeného, podstatu nicotnosti, obdobně jako skupinu vad, které ji způsobují, v dobách, kdy institut nicotnosti rozhodnutí nebyl legislativně upraven, vymezovala především teorie správního práva a správní judikatura. Na doktrinní a judikatorní závěry navázal zákonodárce právní úpravou institutu nicotnosti rozhodnutí obsaženou v ustanoveních § 77 a § 78 nového správního řádu. Při jeho tvorbě se do značné míry rovněž projevy závěry německé teorie správního práva a právní úpravy obsažené v tamním správním řádu (zákon ze dne 25. 5. 1976, *Verwaltungsverfahrensgesetz*, dále jen „*VwVfG*“). Podle § 44 odst. 1 *VwVfG* je správní akt nicotný, pokud obsahuje tak závažné vady, resp. trpí zvláště závažnými nedostatky, přičemž se zřetelem na všechny okolnosti je jeho nicotnost každému zcela zřejmá a je očividná. Podle zmíněné generální klauzule nicotnosti jsou nicotné takové správní akty, které trpí: a) obzvláště závažnou vadou, která je současně b) zjevná. Závažnost je kvalifikovaným pochybením, není prostou nezákonností. Pro posouzení zjevnosti vady vychází německá teorie a judikatura z tzv. *Evidenztheorie*, podle níž je vada zjevná tehdy, pokud by se základními okolnostmi případu seznámený laik došel bez dalšího k závěru, že správní akt musí být nicotný. Nicotnost rozhodnutí tak v případě generální klauzule nicotnosti vychází a je patrná z rozhodnutí samého. Vedle generální klauzule obsažené v § 44 odst. 1 *VwVfG*, jednotlivé (speciální) důvody nicotnosti posléze výslovně vyjmenovává § 44 odst. 2 *VwVfG*, který obsahuje šest důvodů nicotnosti. Při posuzování nicotnosti správního aktu je třeba nejprve zkoumat, zda není nicotnost dána podle jednotlivých speciálních důvodů nicotnosti (tzv. absolutní důvody nicotnosti, srov. Finke, W. a kol. *Allgemeine Verwaltungsrecht*. 10. přepracované vydání. Hamburg : Maximilian-Verlag, 2006, s. 187) podle § 44 odst. 2 *VwVfG* a až poté lze uvažovat, zda nemůže být správní akt nicotný s ohledem na naplnění definičních znaků generální klauzule.

Česká právní úprava, s účinností od 1. 1. 2006, oproti tomu [...] [n]eobsahuje žádnou generální klauzuli, ani definiční vymezení nicotnosti. Podle důvodové zprávy k vládnímu

pokračování

návrhu správního řádu jsou jednotlivé důvody nicotnosti vymezeny poměrně úzce s ohledem na právní jistotu.“

[19] Ačkoliv § 77 správního řádu, v účinném znění, již nečiní rozdíl mezi nicotností správního rozhodnutí, kterou prohlašuje nadřízený správní orgán, a nicotností správního rozhodnutí, kterou prohlašuje soud, závěry citovaného rozsudku rozšířeného senátu týkající se podstaty institutu nicotnosti a jejích důvodů lze vztáhnout i na nyní posuzovanou věc. Je tedy zřejmé, že za nicotná lze považovat pouze „rozhodnutí“ zatížená nejzávažnějšími vadami, pro které je za veřejněmocenská správní rozhodnutí vůbec nelze považovat.

[20] Nejvyšší správní soud předesílá, že kromě posuzované věci jsou u něj v současnosti vedena další dvě řízení ve věcech stejných účastníků, která s nynějším případem souvisí. Pod sp. zn. 4 As 233/2021 Nejvyšší správní soud vede řízení o kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 6. 2021, č. j. 62 A 76/2019 – 81, jímž byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2019, č. j. 29/2018-150-STK3/8, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 5. 10. 2017, č. j. JMK 143833/2017. Tímto rozhodnutím krajský úřad nevyhověl žádosti stěžovatele ze dne 9. 5. 2017 o vydání osvědčení k provozování dané STK. Pod sp. zn. 4 As 232/2021 pak probíhá řízení před zdejším soudem o kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 6. 2021, č. j. 62 A 126/2020 – 126, jímž byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti výše zmiňovanému rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2020, č. j. 57/2017-150-STK3/23, kterým bylo jako opožděné zamítnuto odvolání stěžovatele podané dne 21. 4. 2017 proti posuzovanému rozhodnutí krajského úřadu ze dne 17. 6. 2011, č. j. JMK 86642/2011. Nejvyšší správní soud tedy při posouzení otázky nicotnosti tohoto rozhodnutí krajského úřadu vyšel rovněž ze soudního a správního spisu ve věci sp. zn. 4 As 232/2021.

[21] Z této spisové dokumentace vyplývá, že krajskému úřadu bylo dne 10. 6. 2011 doručeno podání nadepsané „*Žádost o změnu provozovatele stanice technické kontroly ev. č. 37.17 v provozovně Dobšická 2, Znojmo*“. Uvedené podání je podepsáno B. B. (tehdejším jednatelem jednoho ze společníků stěžovatele, který byl dle údajů v obchodním rejstříku oprávněn samostatně jednat jménem stěžovatele) a opatřeno razítkem stěžovatele, současně lze dodat, že stěžovatel v průběhu řízení nepopíral, že dané podání krajskému úřadu zaslal, naopak to opakovaně potvrdil. Ve zmiňovaném podání stěžovatel uvedl, že je provozovatelem STK ev. č. 37.17. a že „*žádá o změnu provozovatele této stanice technické kontroly na nového provozovatele, právnickou osobu Smetana a Smetana s.r.o., IČ: 63480565, se sídlem Lažínky 71, 676 02 Moravské Budějovice*“. Podání obsahuje mimo jiné rovněž následující prohlášení: „*Společnost T.C.A. – v.o.s. Technik Control Assistance, IČ: 25300342 si je plně vědoma důsledků podané žádosti o změnu provozovatele, již nebude uplatňovat žádné nároky směřující k jakémukoliv provozování stanice technické kontroly na základě výše uvedeného oprávnění a osvědčení.*“ Ve správním spise je založeno rovněž podání podepsané jednatelem společnosti Smetana a Smetana s.r.o. Jiřím Smetanou doručené krajskému úřadu dne 28. 6. 2011 a nadepsané „*Žádost o vydání osvědčení k provozování stanice technické kontroly ev. č. 37.17 ul. Dobšická 2, Znojmo právnickou osobou Smetana a Smetana s.r.o.*“. V textu daného podání podatel uvádí, že žádá o „*vydání oprávnění stanice technické kontroly k provádění technických prohlídek*“, přičemž následně specifikuje konkrétní kategorie vozidel a dodává: „*Termín zahájení provozu stávající provozovny e. č. 37.17 je ke dni 1. 7.*

2011.“ Dále konstatuje, že v příloze krajskému úřadu předkládá „vyžádané náležitosti a dle rozhodnutí o oprávnění ze dne 17. 6. 2011“.

[22] Správní spis ve věci sp. zn. 4 As 233/2021 obsahuje rovněž samotné rozhodnutí ze dne 17. 6. 2011, č. j. JMK 86642/2011. Tímto rozhodnutím krajský úřad udělil dle § 54 odst. 4 a § 56 zákona č. 56/2001 Sb. společnosti Smetana a Smetana s.r.o. oprávnění k provozování STK na adrese Dobšická 2, Znojmo, přičemž datum zahájení provozu dané STK stanovil na 1. 7. 2011. Krajský úřad uvedeným rozhodnutím stanovil s odkazem na § 56 odst. 1 písm. f) zákona č. 56/2001 Sb. rovněž další podmínky pro zahájení provozu dané STK, přičemž v rámci vymezení těchto podmínek mimo jiné uvedl: „*Udělením tohoto rozhodnutí právnické osobě Smetana a Smetana s.r.o., IČ: 63480565 a dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí o udělení změněného oprávnění k provozování stanice technické kontroly evidenční č. 37.17, pozbývá platnost původní oprávnění k provozování stanice technické kontroly evidenční č. 37.17 udělené rozhodnutím Okresního úřadu Znojmo, referátu dopravy, dle č.j. 623/96-Pa ze dne 15.7.1996 právnické osobě T.C.A. – v.o.s. Technik Control Assistance, se sídlem Dobšická 2, 669 02 Znojmo, IČ: 25300342, na jehož základě je změněné oprávnění uděleno.*“ Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že jej krajský úřad vydal na základě žádosti stěžovatele ze dne 10. 6. 2011, přičemž mimo jiné konstatoval, že mu současně s touto žádostí byla doručena rovněž žádost o udělení oprávnění společnosti Smetana a Smetana s.r.o. jako novému provozovateli dané STK a že žádost byla doložena „*kupní smlouvou o nájmu nebytových prostor týkající se pozemků a budov k provozování stanice technické kontroly evidenční č. 37.17 v provozovně Dobšická 2, 669 02 Znojmo*“. Dále krajský úřad uvedl: „*Pravomocné rozhodnutí je možné měnit nebo rušit jen v zákonem stanovených případech. Příslušný zákon č. 56/2001 Sb., ani jiný právní předpis, v případě oznámení o změně provozovatele nebo o ukončení činnosti stávající stanice technické kontroly takovou možnost nedává, a proto Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor dopravy, zvolil řešení formou udělení nového oprávnění k provozování stanice technické kontroly za určitých, ve výroku rozhodnutí uvedených, podmínek.*“ Jednou z těchto podmínek měl být, dle výslovného vyjádření krajského úřadu, právě i zánik oprávnění stěžovatele k téže STK.

[23] Správní spis obsahuje dále mimo jiné rovněž smlouvu o nájmu nemovitých věcí ze dne 7. 6. 2011 uzavřenou mezi společností BASIS Inc. s.r.o. jako pronajímatelem a společností Smetana a Smetana s.r.o., jejímž předmětem jsou pozemky a stavby sloužící k provozování dané STK, dokument nazvaný „PROHLÁŠENÍ ŽADATELE“, v němž společnost Smetana a Smetana s.r.o. prostřednictvím svého tehdejšího (a zároveň současného) jednatele prohlašuje, že není právně ani ekonomicky spjata s výrobou, prodejem nebo opravou vozidel nebo jejich součástí tak, že by současně provozoval výrobu nebo opravy vozidel nebo jejich součástí, pro něž žádá o oprávnění k provozování STK.

[24] Z výše uvedeného je patrné, že krajský úřad rozhodnutím ze dne 17. 6. 2011, č. j. JMK 86642/2011, udělil oprávnění k provozování STK ev. č. 37.17, kterou do té doby provozoval stěžovatel, společnosti Smetana a Smetana s.r.o., ovšem zahájení provozu touto společností podmínil mj. tím, že v důsledku tohoto rozhodnutí oprávnění svědčící stěžovateli „*pozbude platnosti*“.

[25] Dle § 54 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb., v tehdejší znění, mohla STK provozovat právnická nebo fyzická osoba, která měla k jejímu provozování oprávnění udělené a osvědčení vydané krajským úřadem, přičemž „*[p]říslušným k rozhodování o udělení*

pokračování

oprávnění je krajský úřad, v jehož správním obvodu bude provozovatel stanice technické kontroly vykonávat svoji činnost“.

[26] Podmínky pro udělení oprávnění k provozování STK upravoval obecně § 54 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb.: *„Oprávnění může krajský úřad udělit žadateli jen tehdy, je-li záměr provozovat stanici technické kontroly v souladu se stanoveným způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu činnostmi stanic technické kontroly. Na udělení oprávnění nevzniká právní nárok.“* Podmínky byly dále rozvedeny v odst. 4 a 5 téhož ustanovení.

[27] Zákon č. 56/2001 Sb., ve znění účinném ke dni podání zmiňované žádosti i vydání uvedeného rozhodnutí, výslovně neupravoval možnost, jež je od 1. 1. 2015 stanovena v § 59a tohoto zákona: *„Pokud je současně s žádostí o odnětí oprávnění k provozování stanice technické kontroly podle § 59 písm. c) doručena krajskému úřadu žádost o udělení oprávnění k provozování stejné stanice technické kontroly při nezměněných podmínkách podle § 56 odst. 1 právnickou nebo fyzickou osobou, na kterou provozovatel hodlá převést provozování stanice technické kontroly, krajský úřad rozhodne o obou žádostech ve společném řízení. Podmínka podle § 54 odst. 3 se v takovém případě považuje za splněnou.“* Zákon č. 56/2001 Sb., ač je to nelogické, v době rozhodování krajského soudu ani výslovně neřešil odnětí či zánik oprávnění k provozování STK na základě takto projevené vůle jejího dosavadního provozovatele. V současné době je tato úprava obsažena v § 59 písm. c) uvedeného zákona, ve znění účinném od 1. 1. 2015, podle něhož *„[k]rajský úřad odejme oprávnění k provozování stanice technické kontroly, jestliže o to provozovatel stanice technické kontroly požádal“.* Tehdejší znění § 59 citovaného zákona výslovně počítalo pouze s možností odnětí oprávnění z následujících důvodů: *„Krajský úřad odejme oprávnění k provozování stanice technické kontroly, jestliže a) při provádění technických prohlídek jsou závažným způsobem porušovány povinnosti stanovené tímto zákonem, b) ministerstvo v rámci výkonu státního odborného dozoru nařídilo zastavení provádění technických prohlídek, c) jestliže uplynula doba, na niž bylo vydáno osvědčení k zahájení provozování stanice technické kontroly, a provozovatel do uplynutí této doby nezískal nové osvědčení.“*

[28] V nyní posuzované věci se však Nejvyšší správní soud nemůže zabývat otázkou zákonnosti posuzovaného rozhodnutí krajského úřadu, ale pouze otázkou jeho tvrzené nicotnosti. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl výše, nicotnost rozhodnutí zakládají pouze nejzávažnější vady, jako jsou například (avšak nejen) těžké vady působnosti a příslušnosti správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy, požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním slova smyslu vůbec neexistuje, atd. S institutem nicotnosti rozhodnutí je vzhledem k míře nejistoty, kterou vnáší do právních vztahů, zapotřebí nakládat velmi obezřetně. Pokud podle stěžovatele nicotnost rozhodnutí má zakládat skutečnost, že krajský úřad nebyl k jeho vydání vůbec věcně příslušný, nemůže mu Nejvyšší správní soud přisvědčit.

[29] Výrok rozhodnutí ze dne 17. 6. 2011, č. j. JMK 86642/2011, lze rozdělit do dvou částí: Krajský úřad především udělil oprávnění k provozování STK č. 37.17 společnosti Smetana a Smetana s.r.o., přičemž stanovil podmínky pro zahájení provozu dané STK, mezi něž zařadil i to, že udělením oprávnění společnosti Smetana a Smetana s.r.o. pozbývá platnost oprávnění dříve udělené stěžovateli.

[30] K udělení zmiňovaného oprávnění byl dle výše citovaného § 54 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb. krajský úřad nepochybně věcně příslušný, to ostatně nerozpoukve ani stěžovatel. Problematickým momentem daného rozhodnutí je dle stěžovatele část výroku o pozbytí platnosti jemu svědčícího oprávnění. Ustanovení § 56 odst. 1 písm. f) zákona č. 56/2001 Sb., v tehdejšímu znění, ovšem výslovně opravňovalo krajský úřad k tomu, aby v rozhodnutí o udělení oprávnění k provozování STK stanovil další podmínky pro zahájení činnosti provozování STK vedle těch vymezených v písm. a) až e) daného ustanovení. Navíc ze znění hlavy II části čtvrté tohoto zákona (zejména z výše citovaného § 54 odst. 2 a dále z § 55 zákona, který upravuje požadavky na žádost o udělení oprávnění k provozování STK) je patrné, že smyslem zákona je, aby stanice technické kontroly provozovaly pouze osoby, které splňují nezbytné (zejména) odborné a osobní předpoklady, disponují potřebným technickým vybavením a odpovídajícím zázemím, a provedí vůli tuto činnost vykonávat.

[31] Ze spisové dokumentace přitom vyplývá, že stěžovatel dal krajskému úřadu podáním doručeným dne 10. 6. 2011 zcela jednoznačně najevo, že nadále nechce danou STK provozovat a že si je vědom důsledků tohoto podání. Stěžovatel v průběhu řízení nezpochybňoval, že zmiňovanou žádost krajskému úřadu zaslal, naopak to opakovaně potvrdil, přičemž pouze uvedl, že jednal v omylu (aniž by uvedl, v čem tvrzený omyl spočíval), respektive, že se jednalo o žádost nepřipustnou. Pokud se jedná o průjev vůle společnosti Smetana a Smetana s.r.o. jako „*nového provozovatele*“ dané STK, je zapotřebí uvést, že správní spis předložený Nejvyššímu správnímu soudu skutečně neobsahuje žádost této osoby o udělení oprávnění k provozu dané STK, která měla být dle posuzovaného rozhodnutí krajského úřadu doručena společně s žádostí stěžovatele. O této písemnosti se zmiňuje pouze sběrný archiv spisu, který však odkazuje na žádost podanou stěžovatelem. Z dalšího obsahu spisu, zejména z žádosti společnosti Smetana a Smetana s.r.o. o vydání osvědčení k provozování dané STK, z doložené smlouvy o nájmu nemovitých věcí ze dne 7. 6. 2011 a z prohlášení společnosti Smetana a Smetana s.r.o. ze dne 28. 5. 2011 je však zájem uvedené společnosti provozovat danou STK zcela evidentní. Ač tedy ve spise není přiložena krajským úřadem zmiňovaná žádost uvedené společnosti o vydání oprávnění k provozování dané STK, což je nepochybně závažný nedostatek spisové dokumentace, je zde založena řada podkladů, jež dokládají další procesní kroky, které společnost v tomto řízení činila. Lze rovněž dodat, že na poslední straně samotného rozhodnutí ze dne 17. 6. 2011, č. j. JMK 86642/2011, je mimo jiné otištěno razítko společnosti Smetana a Smetana s.r.o. doplněné textem „*Převzal dne 28. 6. 2011*“ a podpisem, který se zjevně podobá podpisu jednatele společnosti uvedenému na jiných společnostech zaslaných písemnostech obsažených ve spise. Ze spisu nevyplývá ani to, že by snad společnost Smetana a Smetana s.r.o. proti danému rozhodnutí uplatnila jakoukoliv procesní obranu, o její vůli provozovat danou STK tedy nevyvstaly žádné důvodné pochybnosti. Lze tedy uzavřít, že ze spisu je patrné, že stěžovatel a společnost Smetana a Smetana s.r.o. svými jasnými a bezrozpornými podáními učiněnými vůči krajskému úřadu usilovali o navození právního stavu, kdy danou STK bude oprávněna provozovat toliko společnost Smetana a Smetana s.r.o., nikoliv stěžovatel, a to za shodných podmínek, za nichž ji provozoval stěžovatel.

[32] Vzhledem k výše uvedenému dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že i přes ne zcela vhodnou a přesnou formulaci o pozbytí platnosti původního oprávnění nelze rozhodnutí krajského úřadu ze dne 17. 6. 2011, č. j. JMK 86642/2011, považovat za nicotné,

pokračování

neboť jím byla naplněna výše popsaná vůle stěžovatele jako dosavadního provozovatele dané STK i společnosti Smetana a Smetana s.r.o. jako provozovatele nového, a současně jím byl sledován smysl a účel zákonné úpravy, kterým bylo mimo jiné to, aby STK provozovaly toliko osoby, které tuto činnost provozovat chtějí. Požadovaného stavu krajský úřad dosáhl především za použití pravomocí, kterou mu svěřovaly § 54 odst. 2 a § 56 odst. 1 písm. f) zákona č. 56/2001 Sb., v tehdejší znění, přičemž zahájení provozování STK novým provozovatelem, jemuž bylo uděleno oprávnění, bylo skutečně fakticky podmíněno zánikem oprávnění provozovatele stávajícího. Zákon totiž nepočítal s možností provozování téže STK dvěma provozovateli současně, resp. stanovil limity týkající způsobu a rozsahu pokrytí daného správního obvodu činnostmi stanic technické kontroly. Proto také krajský úřad v odůvodnění posuzovaného rozhodnutí zdůraznil, že „[p]odmínka uvedená ve výroku rozhodnutí, tj. ukončení činnosti původního provozovatele T.C.A. - v.o.s. Technik Control Assistance, [...] je zásadní z důvodu regulačních opatření týkajících se stanic technické kontroly ve správním obvodu“. I kdyby tedy tento postup krajského úřadu měl být považován za nezákonný, nejednalo by se o exces, který by svou intenzitou způsoboval nicotnost tohoto rozhodnutí, neboť v daném případě nelze v žádném případě hovořit o tom, že by dané rozhodnutí vydal správní orgán k tomu absolutně věcně nepřislušný či že by byl dán jiný z výše zmiňovaných důvodů nicotnosti.

[33] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že nicotnost posuzovaného rozhodnutí krajského úřadu neshledal ani Krajský soud v Brně ve zmiňovaném rozsudku ze dne 24. 6. 2021, č. j. 62 A 76/2019 – 81, jehož zákonnost však bude předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 4 As 233/2021.

[34] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal rozhodnutí krajského úřadu ze dne 17. 6. 2011, č. j. JMK 86642/2011, nicotným, zabýval se dále otázkou, zda bylo toto rozhodnutí v době rozhodování městského soudu pravomocné. Podstatou argumentace stěžovatele je, že mu uvedené rozhodnutí nebylo doručeno, resp. oznámeno, bezprostředně po jeho vydání, nýbrž až při nahlížení do správního spisu dne 6. 4. 2017.

[35] Městský soud se v této souvislosti ztotožnil se závěry, k nimž dospěl v již zmiňovaném rozsudku ze dne 10. 11. 2019, č. j. 10 A 206/2017 – 57, vydaném v jiné související věci stěžovatele. V něm městský soud uzavřel, že odvolání bylo podáno opožděně. Konstatoval, že na poslední straně daného rozhodnutí je v rámci „rozdělovníku“ uvedeno mj. „1x TCA – v.o.s. Technik Control Assistance“ a dále se zde nachází tužkou psaný text „předáno“, u něhož je otištěno razítko stěžovatele a dva totožné podpisy neidentifikované osoby, které se však vizuálně shodují s podpisem B. B., který byl dle údajů v obchodním rejstříku oprávněn jednat za stěžovatele až do 20. 5. 2015 a který za něj jednal rovněž při podání žádosti ze dne 10. 6. 2011. Městský soud přitom neshledal důvodnou argumentaci stěžovatele, podle něhož je parafa na zmiňovaném rozhodnutí nečitelná a nelze z ní zjistit, kdo rozhodnutí převzal, ani nepřisvědčil tvrzení, podle něhož mělo být dané rozhodnutí stěžovateli doručeno prostřednictvím jeho datové schránky. V této souvislosti soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu konstatoval, že je-li adresát s obsahem písemnosti obeznámen, pak nedodržení formy oznámení samo o sobě neznamená, že se doručení musí zopakovat, rozhodující je, zda se daná písemnost dostala do rukou adresáta.

[36] Městský soud připustil, že z daného rozhodnutí nevyplývá, kdy přesně bylo předáno osobě, která jeho přijetí za stěžovatele potvrdila, přičemž zde absentuje také projev vůle, jímž by se stěžovatel vzdal práva na odvolání, a není ani zřejmé, jak mohlo rozhodnutí dle vyznačené doložky nabýt právní moci dne 28. 6. 2011, když se práva na odvolání vzdal tohoto dne výslovně jen budoucí provozovatel stanice technické kontroly. I přes tyto problematické aspekty však městský soud konstatoval, že faktické předání rozhodnutí stěžovateli nebylo věrohodně zpochybněno, přičemž stěžovatel a společnost Smetana a Smetana s.r.o. jednali od počátku řízení ve vzájemné shodě a krajský úřad (byť chybně) vyznačil na rozhodnutí datum nabytí právní moci dne 28. 6. 2011, tj. den, kdy se práva na odvolání vzdal budoucí provozovatel stanice. Z uvedeného dospěl soud k závěru, že krajský úřad při vyznačování doložky právní moci musel vycházet z toho, že rozhodnutí již předtím převzala i podepsaná osoba oprávněná jednat za stěžovatele. Pokud se jedná o chybějící prohlášení o vzdání se práva na odvolání, uvedl městský soud, že tato lhůta by stěžovateli uplynula nejpozději 15. dnem ode dne převzetí rozhodnutí, tj. nejpozději dne 14. 7. 2011, což však již nemůže změnit nic na tom, že právní moc rozhodnutí nastala s několikaletým předstihem před 6. 4. 2017, kdy se měl stěžovatel dle svého tvrzení s daným rozhodnutím seznámit. Soud rovněž poukázal na to, že věrohodnost tvrzení stěžovatele je oslabena také postupem obou účastníků daného správního řízení, který následoval po vydání rozhodnutí, kdy se stěžovatel bránil proti tomu, že mu rozhodnutí o jeho žádosti ze dne 10. 6. 2011 nebylo doručeno do datové schránky.

[37] Je sice pravdou, že uvedený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2019, č. j. 10 A 206/2017 – 57, byl následně zrušen již zmiňovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2020, č. j. 1 As 449/2019 – 32, v němž však Nejvyšší správní soud pouze konstatoval, že se městský soud vůbec neměl danou otázkou zabývat, neboť rozhodoval o žalobě proti nečinnosti Ministerstva dopravy ve věci odvolání stěžovatele proti rozhodnutí krajského úřadu ze dne 17. 6. 2011, č. j. JMK 86642/2011; posouzením dané otázky tedy městský soud vykročil mimo předmět daného řízení. Věcnou správností výše rekapitulovaných závěrů se však Nejvyšší správní soud v daném rozsudku nezabýval.

[38] Pro úplnost je zapotřebí dodat, jak již bylo rovněž konstatováno, že Krajský soud v Brně v průběhu řízení o nyní posuzované kasační stížnosti zamítl rozsudkem ze dne 17. 6. 2021, č. j. 62 A 126/2020 – 126, žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2020, č. j. 57/2017-150-STK3/23, na které stěžovatel upozorňoval ve vyjádření ke kasační stížnosti a jímž bylo jako opožděné dle § 92 odst. 1 správního řádu zamítnuto odvolání podané stěžovatelem dne 21. 4. 2017 proti rozhodnutí krajského úřadu ze dne 17. 6. 2011, č. j. JMK 86642/2011. V daném rozsudku přitom krajský soud dospěl ke shodným závěrům jako dříve městský soud, jeho názor nezměnily ani stěžovatelem předložené důkazy v podobě čestných prohlášení osob oprávněných jednat za stěžovatele o tom, že dané rozhodnutí nepřevzaly a jeho převzetí nepotvrdily. Krajský soud nad rámec již uvedeného zejména dodal, že stěžovatel odkazoval na obsah daného rozhodnutí v řadě podání, která učinil přede dnem 6. 4. 2017; v dané souvislosti krajský soud citoval podání stěžovatele doručená správním orgánům dne 18. 3. 2015 a dne 6. 2. 2014. Nejvyšší správní soud ovšem podotýká, že i tento rozsudek krajského soudu bude teprve předmětem přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu, a to ve zmiňované věci sp. zn. 4 As 232/2021.

pokračování

[39] Stěžovatel v projednávané kasační stížnosti v dané otázce v podstatě pouze setrval na uplatněné žalobní argumentaci, aniž by reagoval na závěry, které ve vztahu k ní přijal městský soud (byť formou citace ze svého předcházejícího rozhodnutí). Nejvyšší správní soud tedy v tomto směru pouze uvádí, že se městský soud s danou argumentací přesvědčivě vypořádal, přičemž se s jeho závěry lze ztotožnit. Ačkoliv u podpisů uvedených v „rozdělovníku“ rozhodnutí krajského úřadu u razítka stěžovatele není uvedeno jméno podepsané osoby, je pouhým pohledem patrné, že se podpis vizuálně shoduje s podpisem či paraťou B. B., který za stěžovatele podal například samotnou žádost o změnu provozovatele STK. Z výše citované poznámky u „rozdělovníku“ („1x TCA – v.o.s. Technik Control Assistance“) pak vyplývá, že jedno vyhotovení daného rozhodnutí bylo předáno právě této osobě. Stěžovatel přitom pravost daného podpisu v tomto řízení nezpochybňoval, pouze tvrdil, že z podpisu není zřejmé, komu patří, a tedy z něj nelze vyvozovat žádné závěry; tuto otázku přitom městský soud věrohodně vysvětlil. Stěžovatel rovněž nepředložil žádné alternativní tvrzení, které by přítomnost daného podpisu (resp. dvou podpisů) vysvětlovalo. Tvrzení stěžovatele, že se s daným rozhodnutím seznámil až při nahlížení do spisu dne 6. 4. 2017 tedy nemůže ve světle uvedeného obstát, a to zvláště za situace, kdy z řady předchozích podání stěžovatele vyplývá, že mu byl obsah rozhodnutí krajského úřadu znám již několik let před nahlížením. Lze tedy vycházet z toho, že stěžovateli bylo uvedené rozhodnutí doručeno již dne 28. 6. 2011, přičemž z hlediska účinků doručení je lhostejné, že se tak stalo „krátkou cestou“, a nikoli doručením do datové schránky stěžovatele. Není tedy ani třeba argumentovat § 84 odst. 2 ve spojení s § 83 odst. 2 správního řádu, který dopadá na situace, kdy rozhodnutí účastníkovi řízení oznámeno vůbec nebylo, on se s ním však jiným způsobem prokazatelně seznámil.

[40] Ani námitku týkající se otázky nabytí právní moci rozhodnutí krajského úřadu ze dne 17. 6. 2011, č. j. JMK 86642/2011, tedy Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

IV.

Závěr a náklady řízení

[41] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

[42] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu proto vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti, z obsahu spisu však plyne, že mu v tomto řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 3. prosince 2021

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu